

In zijn column in *HP De Tijd* beticht J.A. A. van Doorn het actiecomité *Women on Top*, waarvan ik mede-initiatiefneemster ben, van elitefeminisme. Zonder omhaal van woorden plaatst hij mij in het rijtje Pim Fortuyn, Ayaan Hirsi Ali en Geert Wilders. Opmerkelijk. In deze krant heb ik me meer dan eens een voorstander betoond van positieve actie voor etnische minderheden (zie bijvoorbeeld de column 'Colourful People' van 23 maart 2007) en heb ik me gekeerd tegen het fenomeen zwarte scholen (zie 'Weg met de zwarte scholen', 18 mei jongstleden).

Ik verwijs in dit verband ook graag naar het pleidooi dat Rick van der Ploeg en ik vorig jaar hielden voor positieve actie naar Amerikaans model. Het opiniestuk is via Project Syndicate verschenen in tientallen buitenlandse dagbladen. De bewering dat ik uitsluitend oog zou hebben voor de belangen van hoogopgeleide witte vrouwen snijdt alleen om die reden al geen hout.

Volgens Van Doorn kan de grote massa niets met het streven van Women on Top naar meer vrouwen in toonaangevende posities in het bedrijfsleven, de wetenschap en het openbaar bestuur. Dat het overgrote deel van de vrouwen in Nederland niet of in kleine deeltijdbanen werkt, is in zijn ogen juist goed. „Jeugdigen (...) hebben aandacht nodig van hun ouders. Een massale vlucht naar volledige banen

zou wel eens voor problemen kunnen zorgen die geen jeugdinstantie de baas kan.” Volgens hem hebben de vrouwen van Women on Top makkelijk praten omdat ze vaak geen kinderen zouden hebben en al maatschappelijk succesvol zijn.

Hij geeft er opnieuw blijk van niet goed te zijn geïnformeerd. Het gros van de vrouwen dat actief is binnen Women on Top heeft wel degelijk kinderen. De zorgtaken worden gedeeld met een partner en gecombineerd met een baan buitenshuis. Maar Van Doorn slaat de plank nog veel verder mis als hij beweert dat kinderen een grotere kans lopen vaste klant te zijn bij de instanties voor jeugdzorg als beide ouders op een betekenisvolle manier buitenshuis werken.

Hoogleraar sociologie Jaap Dronkers, verbonden aan het Europees Universitair Instituut in Florence, constateert op basis van onderzoeksliteratuur dat een kind, waarvan de moeder gaat werken, zich juist gelukkig moet prijzen. In de praktijk blijkt dat het hebben van een werkende moeder gemiddeld genomen een positief effect heeft op de onderwijskansen van leerlingen.

Elitefeminisme

Heleen Mees

Dat hangt wel af van het niveau waarop de vrouw werkt. Als ze een lage baan heeft, bijvoorbeeld als kippenplukster, dan is het effect negatief. Maar bij beroepen vanaf de lagere middenklasse en hoger, dat wil zeggen vanaf het niveau loketiste of politieagente, kan een positief ver-

band worden vastgesteld tussen het hebben van een werkende moeder en de onderwijskansen van leerlingen. Het valt dan ook niet in te zien hoe Van Doorn durft te beweren dat de nieuwe feministische golf alleen de belangen dient van vrouwen die al deel uitmaken van de elite.

Bovendien, sinds de jaren tachtig trouwen mensen steeds vaker met een partner met hetzelfde opleidingsniveau. Opwaartse sociale mobiliteit door middel van het huwelijk komt nauwelijks meer voor. De enige mogelijkheden die voor vrouwen nu nog openstaan om op de maatschappelijke ladder te stijgen zijn – naast het winnen van de Nationale Postcode Loterij – scholing en betaald werk. Als een vrouw erin slaagt haar positie op die manier te verbeteren dan baat dat haar kinderen direct.

Kinderen van wie de moeder buitenshuis werkt zijn minder vaak ziek dan kinderen van wie de moeder thuis is of in een kleine deeltijdbaan werkt. Volgens kinderarts Elise van de Putte lijdt in Nederland 21 procent van de meisjes en 7 procent van de jongens in de leeftijd van 12 tot 18 aan het chronisch vermoeidheids-

syndroom. Ze liggen de hele dag in hun bed of op de bank, gaan niet naar school en komen tot geen enkele activiteit zonder dat daar een aanwijsbare medische oorzaak voor is. Uit onderzoek van Van de Putte blijkt dat des te meer uren een moeder buitenshuis werkt, des te kleiner de kans is dat haar kinderen aan het chronisch vermoeidheidssyndroom lijden.

Alles wijst er dus op dat werkende moeders de beste moeders zijn.

Op de website van Women on Top valt te zien dat de organisatie zich ook inzet voor internationale vrouwensolidariteit en aandacht vraagt voor de feminisering van de armoede. Meer dan de helft van de alleenstaande moeders in Nederland moet rondkomen van een inkomen op of net boven het sociaal minimum. Het betreft enkele honderdduizenden vrouwen met een of meer thuiswonende kinderen. Van alle huishoudens lopen zij het grootste risico om onder de armoedegrens te belanden. Als die vrouwen niet klakkeloos waren gestopt met werken toen ze kinderen kregen, was hun situatie ongetwijfeld een stuk rooskleuriger geweest. Maar dáár wil Van Doorn het niet over hebben. Hij vult zijn column liever met platitudes en onwaarheden.

Lees meer over Women on Top op www.women-on-top.nl. Zie ook www.heleenmees.nl